

är detta intet Original? och skulle Ni ej funnit era modeller i Sverige, detta vårt Fädernesland, som lika med Klädedrägten, antagit nationel dygd och nationel oskuld, jo! jag hoppas, det, ty jag har aldrig träffat den i någon Engelsk bok, ehuru jag har et litet Biblioteqvē i witterhet på det språket — lika mycket min Fru! om det är öfversättning, hwarpå jag twiflar, så liknar den åtminstone et Original, och jag gör mig en heder af at med det första införa ert mästestycke af imagination — den 10 N:dr's sedeln tar Er piga tillbaka, jag tackar för Er mans attention, men sådana Numrer som dessa, betala sig nog, både ert och mit skön dra vanité af en så aimable swenskt Auctör, det wore då at gjöra den uplysta allmänheten den största tort, om jag skulle twifla om affättning, twärtom, gör jag uplagan dubbel emot förr, och desutom avancerar jag deri, at jag nu får flera Prænumeranter och köpare i hopp, at de efter ert benägna löfte ännu en gång skola få läsa ifrån Er hand — etc.

Utgifw.

Announce.

Den Hern som behagat insicka The - Servicen, Handels och finance Poëm, til införande i Wälsignade Tryckfriheten, averteras, at den är obrukbar här, verser med calculer, Numrer, och algebraiska tecken äro så nymodiga, at jag ej dristar wara den första som skal ge prof på dem, wore denna servicen så wist af godt silfwer, som den nu består af dåliga rim, så skulle jag utbe mig at få behålla den til andenten, men nu kan den afhämtas deß förr deß haldre.

Utgifw.

Nästa Nummer utgifwes den 6 Februar.

Stockholm Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 94.

Stockholm den 6 Februarii 1782.

Inskändt til Favorit Samlaren.

Hugo Spencer en ung Lord introducerades wid Edvard den andra dras Häf af de Stora i England, som woro misnådade med Regeringen, ehuru at oenigheten då syntes vara bilagd, han war således i början snarare en Konungens Spion än dess Cammarherre, och skulle rapportera sit partie allt wigtigt som passerade wid Häfwet, så wida det sällan infann sig där — men saken wände sig, den unga Spencer hade en Far, en man af godt förstånd, men stält och åregirig, det war han som gaf sin son helt andra råd, han lät honom förstå at det borde vara lättare arbeta på sin egen upkomst, och göra en hastig lycka än tjena de Stora — med tålmod, smil och underdånighet, skulle han snart nog bli långt förnammare och långt mera gällande än sina så kallade beskyddare.

Spencer blef snart öfvertalt, men fann stora swårigheter, Edvard kunde ej med så särdeles godt öga se den han wiste kommit til hans Häf i helt andra affigter, än winna Faveuren, icke dess mindre igenom tiden och sin Fars sluga anläggningar wann han så småningom sin Kungs förtroende — då den unga Spencer ej hade mindre syfte än at göra sig måstare öfwer Edwards hela själ och hjerta, så slafwade han för honom beständigt, och lät aldrig minsta tillfälle gå förbi, då han kunde wisa sin blinda och underdåniga lydnad — det är så man lyckas i häf, och den unga Spencer förwandlades från Spion (en olycklig, nedrig och södraktlig tjänst) som han i början war, til en Konungens den största favorit, och intog aldes Gavestons ställe, men lik sin företrädare misbrukade han Konungens för:

förtroende, och regerade i hans namn så ensidigt, så snålt, och så tyrannisk at hela Riket önskade at Gaveston lefwat — de Stora af motpartiet formerade en Armé, föreskrefwo Lagar, och tvingade Konungen at landsförwisa honom tillika med sin Far, som då war utom Riket i en beskickning, men den unga Spencer blef på et skamligt sätt förd til Douvre, hwarest han sattes på et fartyg, under de strångaste hotelser, at aldrig sätta foten i Riket — Kort derefter, sedan Konungen å sin sida sammandragit Arméén och skingrat Rebellerne, blefwo båda Favoriterna straxt återfallade, i hwars armar Konungen kastade sig på nytt, deska wille hämnas, och rädde Konungen til nya mord och Tyrannier, så at Gref Lancastre (ehuru slågt med Konungen) och de förnämsta af hans medhållare blefwo halsbuggna — gunstlingarna som i medgången ej kände gränserna på alt wåld de utöfwade i Konungens namn, tildrogo sig om sidder hela Rikets bitterhet, och Edvard ägde sluteligen inga andra wänner — Hans egen Drottning tillika med sin Son Edvard en Prints af 13 år reste til sin bror Konung Carl i Frankrike under sken at sluta något förbund til sin Gemåls nytta, men återkom til England med Troupper, då hela Riket gaf sig på hennes sida, Parlamenterna samlades, all lydnad upsades Konungen, som ändå war nöjd at få lämna Cronan til sin Son, men hwad som smärtade honom aldrum, war, at han ej kunde skydda sina Favoriter, de blefwo et mål för det allmännas hämd, och alla Edwards orättwisor och swagheter ehuru kanske med mindre fog, skrefwos på deras räkning — Spencer Fadern 90 år gammal lämnade sit lif åt bödelsyran, och Sonen i galgen.

Tänkar af Montesquieu.

Tom. 1:sta, Pag. 115. 121. 158. 203:

Tänker och föråringar äro en förhatelig ting i dygdiga Republiker, ty den sanna dygden behöfwer dem ej — i Monarchier bör hedern wara den enda driffiådern, men i enwåldiga Regeringar, där hwarken heder eller dygd triswas, föres man ej af andra begär än at skaffa sig beqwämligheter och en lycklig lefnad.

**

*

**

De

Det är en general Regel at particuleras för stora belöningar, eller för hastiga språng til lycka, höghet och rikedomar så i Monarchier som Republiqver äro det största bewis til deras förfall, grunderna til dessa Regerings sätt äro då redan wacklande, hedern och dygden.

* * * * *

De aldrånärsta Romerska Kejsare såsom Caligula, Nero, Heliogabalus, Caracalla hafwa öfwerhopat sina creatur med skänker, de bästa, Augustus, Antonius och Marcus Aurelius hafwa hushållat, styrelsen återtog sin rätta princip, hedern förbättrades wid den minsta syfta, och wid den minsta Person, blott han war Romare.

* * * * *

Det är i Republiqver, man bör för hånda, tjena det ena året som General och i det andra som soldat, dygden fordrar egen försäktelse och et offer af sig sjelf at fäderneslandet, lika mycket, blott man tjänar det — men under en Monarch, tillåter intet hedern den må wara sann eller falsk, at lyda den man commenderat, — hos despoten åter, där man blandar alt, öfwerända kostar alt, heder och rang och sysslor, där är det lika, om man skapar en fjäring til Minister och en poike til General, hwem som befäller eller hwem som lyder.

* * * * *

Plato fördömmar Ämbetens köpande och säljande „det är säger han, liksom man på et skepp skulle för sina pångar köpa sig til styrman, förhållandet är et och det samma i hwilken syfta som håldst. Men Plato talar om en Republiqve som äre grundlagd på dygden och jag talar om en Monarchie, hwarest, om ingen sådan trafique wore laglig, så skulle ändå Håfsmännernas snålhet och tiltagsenhet sälja hwart ämbete, desutom torde hazarden nu ge langt bättre tjenstemän än Gurstens wäl — ännu et skäl, det medlet at avencera igenom rikedomar, fortplantar och underhåller slit och idoghet, hwilken denna slags Regering alt för wäl behöfwer.

* * * * *

En Monarchie förlorar sig i anseende til principerna, då Fursten tror sig wisa sin myndighet, mera derigenom, at han ändrar än följer ordning i styrelsen; då han handlar efter godtycke och ej efter lagarna, och då han är mera får i sina fantasier än i sin wilja — den förlorar sig, då Fursten wil sielf gjöra all ting, blandar sig i småsaker, drar Riket til hufwudstaden, hufwudstaden til Häfwet, och Häfwet til sin enda Person — änteligen lutar detta Regerings sättet til sit fall, då Fursten misskänner sin makt, sin belägenhet, samt sit folks kärlek och dyrkan, då han twissar at en Monarch bõe tro sig wara så säker, som en Despot bõe tro sig wara i osäkerhet, då han förändrar sin rättwisa til stränghet, och då han som de Romerska Kejsare sätter Medulas hufwud på sit bröst, och antar en så hotande och glupsk upsyn som Commodi stoder, sluteligen faller denna slags styrelsen, då nedriga själar högfårdas öfwer den storhet som deras slafveri tycks medföra, och då de tro at det som gör at man är skyldig Regenten alt, gör at man är skyldig Gäderneslandet intet.

Om det är sant, som man altid sedt at ju mera Monarchens makt blir omätelig, ju mindre blir säkerheten, så frågar jag, göra de som äro wällande dertil sig intet skyldiga til et högmålsbrott emot Majestätet?

(Fortsättning en annan gång)

Ann o n c e.

Om Fredag eller d. 8 Febru. utkomma Numren 95. 96. 97. 98, det är samma emplette, hwarmed et wittert swänskt Fruntimmer regalerat mig och hwarom wi corresponderat i No 93, jag regalarar nu Pränumeranter och köpare dermed, det är det wackrasle lagerblad i en utgifwares frants, och Öskulden (så är Titteln) då den kanske är den första dygd hos kjönet, är ock teknad med den witraste penna, det är ännu en gång jag tackar min obekanta i hela den skarans namn som skal läsa och förtjusas, måtte Er Engelska hjeltinna denna dygdiga stickan spelas på wår Theater! — men jag bäfwar! hwem med hennes öskuld är skapad til första Rollen?

Stockholm Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 95, 96, 97, 98.

Stockholm, den 8 Februarii 1782.

Oskulden,

Ängelst Historia, af et Sruntimmer.

Sen så godt som obekant Koija, ehuru ej längre än 30 mil ifrån London, bodde en beskedlig och hederlig Landtman wid namn Follops, som trödt af år och arbeten förnötte sin ålder i sina barns armar. John hans Son tjugu år gammal och Beth en Flicka af 14 år. Man dömdo af all den omsorg som Barnen drogo för sin Far, til deras dygd, och deras lyckliga böijelser; och man wördade Fadren, som implantat i sina Barn så ömna och så oskyldiga tankefätt, som en gång ej hyste den minsta skymt af det som war ondt eller brottsligt. John och Beth woro lyckliga af naturen, deras Far war det både af natur och försäkerhet, han glömde någon gång ålder och krämpor ibland deras smek och jeller, hans milda mine och hans alltid glättiga sällskap myktes göra honom flera år yngre, nog rik för at tilfredsställa sin och de sinas behof igenom arbete, saknade detta lilla hushåldet ingen ting.

Beth war ingen skönhet, men hon hade et godt och lysande tycke, själfwa ärligheten målad i hennes panna, en klar och skär hy, des ögon eldfulla och listiga, tillika med en wärd, hwars försörjande drag ej eftergäfwit Gracernas, om man stält en regulier skönhet bredwid Beth så war det ändå hon som förtyuste de närwarande med sina behagligheter — Ständigt sysselsatt med hushålds sysslor, satte hon sitt nöje i deras utöfwande, innesluten så godt som allena med sin förtäffliga Far och sin ömna Bror, trodde hon at alla mansfolk woro goda och wälgörande; och hon tyckte ingen ting wara naturligare än at hålla af och wara afhållen.

Emot

Emot hösten, då bår och frukter mognade, gick hon alla mor-
nar ut i skogen, för att plocka de mognaste och måst saftfulla åt den
hederliga Gubben. En dag hade hon klifvit op i ett träd med sin forg
på armen, för att fylla den, då en Jägare ung och väl klädd kom
händelse vis under samma träd för att ganska höfligt tillbjuda henne sin
hjälp. Ett så oförmodadt besök af en aldeles obekant rörde henne ingen-
ting, hon tackade honom och bad om han wille tjena hennes Far, att
han skulle wälja det han tyckte vara bäst. Jägaren förbryllad, be-
traktar henne ganska noga. Angenämt intagen af hennes höfligheter
tycker han att hon blef mycket wackerare än i början. Hon klifwer om-
söder ut trådet. Han springer då fram, lyfter henne ner och kysser
hennes hand, Beth nekar honom ingen ting, Han omfamnar henne,
hon rådnar intet en gång, än mindre att hon skulle bli ond = = = Ack
min Angel! säger han med en känsla som = = = Nej jag skal aldrig
missbruka = = = men ändå Gudnå! hwad du kunde göra mig
lycklig = = = Beth wankelmodig, håpen och ofkyldig "Fors! huru kan
"jag som är en fattig flicka på minsta sätt bidraga till dens förnäm
som också vara så förnäm och rik = = = Jägaren helt ordeligt ka-
star på henne ett par ögon som lågade af de djärwaste begär = = =
Hon märker det, hwilket ögnakast! ropar wår enfaldiga Landt-flicka,
har jag warit nog olycklig för att mishaga Er? jag ber Er tusende gång-
er om förlåtelse Min Herre! och i det samma kastar hon sig för hans
fötter i den lågaste ställning. Jägaren utom sig kastar sig bredwid hen-
ne; han trycker henne i sina armar = = = hon faller = = = hwad
har jag då gjordt för ondt? = = = hwarföre = = = hwad är det
= = = ack! wil Ni döda mig? Min Far = = = Min Bror = = =
Han i sit raseri war ett wildjur, en hök i hwars skor låg det ofkyldigaste
offer. = = = Hon dånar, och denna nedriga kommen till sin sinnen,
återhåmtar Beth till sin sanfning ehuru med tusende omsorger. Hon
öpnar sitt döende öga, men wid första blicken stuter det, och wänder
hufwudet bort. De ömna namn han gaf henne, de lifligaste wänskaps
betygelser hwarmed han öfwerhopade den sköna, gåfwo henne åter mod
= = = Nej! wackra flicka! jag tillbeder dig, jag är intet din orån,
jag är din slaf. Du har wist intet warit i någon lifsfara, hela mitt
lif tilhör dig = = = Dragen af de häftigaste band = = = hwem skulle
stå emot = = =

Jag har förolämpat = = = Mitt hjerta! ja du är ren som Gudarna, förlåt mig = = = min dårackriighet = = = han omfamnade flickans knän, han wätte dem med sina tårar. Beth förstod honom knapt, hennes enfaldighet, hennes ofkuld liffom gömde sig ibland detta mörcker för hennes förnuft, men hans tillstånd rörde henne in i hjertat, hon ömkade sig ända til tårar Jag intet så illa wid Er Min Herre! säger hon, i det hon wil gå, om Ni intet ärnat göra mig illa så bör jag wist intet bli ond, och om Ni har welat det, så bör jag förlåta Er = = = Jag skal förbättra hwad jag kunnat gjordt, swarade han, jag är i stånd at göra det och min heder befaller mig. Jag heter Clinfort, och jag är en Son til Milord Humfrid som är ägare til det här stora Slottet intet så lång härifrån. I morgon måste jag resa til London, men jag kommer snart igen, för at ge Er alt hwad Ni befaller, för at göra för Er alt det Er dygd och Er skönhet förtjenar, emedlertid tag af min hand som et wänfkaps-prof Ni är mig ingen ting skyldig swarte hon, och nekade at ta emot ringen som Clinfort wille skänka henne, en så dyrbar gåswo anstår mig ej, och om jag händelse wis haft den lyckan at göra Er någon liten tjänst så tar jag aldrig betalning. Gå Herre! upfyll Era plichter, Ni är brottslig om Ni förhindrar mig i mina, min Far wäntar mig, han är tör hända orolig! Min Far! min bästa Far = = = Nej Herre! håll mig intet längre — farwål! måtte Ni altid leswa lycklig! straxt som en blirt idper hon ifrån honom til sin Kojja. Clinfort wet knapt til sig.

Han war en ibland Unglingar utan character, eller snarare af sådana egenfkapet, som passa sig efter tilfallet. Under Follops taf hade han wisat sig wärdig at förbindas med Beth; ibland de Stora, i Slotten, war han åter hög och förnäm. Han hade häftiga och listiga kånstor, men som förswunno åswen så snart som de föddes, Han war i den glada åldren som ålfkar nöjen, och hans ungdom gjorde honom ostadig, emedlertid hade denna händelsen gifwit honom på en tid någon estertäncka, om icke sånckt honom i orolighet och bekymmer, det han dock öfswerwann, det war en angenäm dröm, den han gömde, han reste.

Beth åter på sin sida rörd af tusende tankar, och tusende blandade orediga begrep, gick til sit hemwist i upsåt, at berättat sin Far det hon hwarken förstod eller wågade at förstå. Sedan hon kyst sin
Fars

Fars hand och gifwit honom Frukt. Morgon, började hon at tala, men orden liksom försvunno, hon frucktade = = = an, om min beskedeliga Far blir orolig, om jag förstår et lugn, som hans ålder så wäl behöfwer = = = har jag felat, så wil jag ej dölja det, jag skulle bekänna det minsta, gråta och så tilgifte, men jag har ju intet gjort något straffbart, och om Clinfors intet är oskyldig, bör jag wäl wara hans angifware? Beth förblef då aldelest tyst.

En tid geef förbi, då hennes själ liksom antog en ny waresse, (om jag kan nyttja en sådan utlåtelse) hon bar under sit bröst något owant, och hon försökte hwad hon ännu aldrig försökt: för sig själv, war hon bedröfwad, gret någon gång utan at känna ordsaken til sin oro, utan at optäcka des ophos, i sällskap med sin Far och sin Bror war hon åter muntvare, des hjärta deltog i deras glädje, och hon lefde endast i dem.

Den stränga wintern skyndade, en årstid som Gubben med sin swaga hälsa ej kunde tåla, hans Barn ordsfreliga wakade natt och dag wid sängen för at fråsa honom ifrån gräsmen, de hade gjutit sin sista blodsdroppa i hans ådror om himlarna hört deras bön, de skulle förlora alt, om de förlorade sin Far; och Follops war det, Beth lämnade honom intet et ögnablick.

Wan at klåda sig i all den frihet som et oskyldigt hjärta med rena seder altid billigar; war hon ofta owärdig, ej heller tillät hennes tid i anseende til sin Fars stödsel at gå så noggrant klådd; man skönjade då en förändring i hennes fina wäxt, och den sjuka Gubban, som märckte det, tillräknade det hennes släp och alt det beswär hon utstod, han bad då henne som en Far at spara sig, at ej waka så mycket, för at ej öka hans plågor. Beth försäkrade honom: at hon ej wore sjuk, men at hon nu på någon tid kände innom sig de owantligaste rörelser dem hon förut aldrig haft, et sådant swar gaf anledning til nya frågor; Beth war den uprigtigaste i världen. Omisder frågade Follops henne, (likwäl så godt som utan mening), om hon aldrig warit sluten innem andra armar än sin Fars och sin Brors. Hon berättar då helt ofonstlar efter sit begrep händelsen under trädet.

Hennes hjärta blef derigenom lättare, men huru besöört, huru försträckt blef hon icke? då hon fick se den djupaste bedröfwelse målad i sin ömma

dmna Fars ögon, darrande kastar hon sig ner wid fången, omfam-
nar hans knän, gråter och tiggar om förlåtelse för sin tyfnad
den wördnadswärda Gubben med ihopknäpta händer åt himmelen suckar
"Försyn! jag kastar mig i fostret och tillbeder Dig; lindra detta styng-
"ner, anse ej mitt brott! Din wrede Min dotter! Mitt barn! . . .
Kom hit, omfamna din Far gjut dina tårar i mitt skjöt. En ne-
drig, en mördare (förlåt o Gud at jag anklagar min like) denna yng-
lingen har wanhedrat dig förwista intet mitt bästa barn, fatta
mod Du är en Angel det är Din oskuld som bra kt Dig
tit Ditt fall, himlen skal wålsigna Dig, han skal wara Ditt stöd och
Ditt försvar.

John kommer in, han hade warit och tetat några örter hwars
safter skulle stärka den sjuka. I hwilken syn! Beth är afdånad, Follops
gråter Han stiger två steg tillbaka af försträckelse — ack! min
Far! hwad ser jag! — hjelp Din Syster Min Son John med
tårar i ögonen lyfter Systeren i sina armar, ropar henne wid sitt namn,
klappar henne, och löser op listtycket: hon waknar omsider, och kom-
mer småningom til sig — "Min Son! hennes oskuld är skölad, hon har
förlorat det som är dyrbarare än lifwet hedern, och hon bår fostret un-
der sit bröst. Förretad, tröstlös, så godt som i raseri, bedyrar John
at han skal se sista blodsdräppan på den Uslingen, som wågat wanhe-
dra sin Syster —" Ack! min Son, hwart för ungdoms hettan Dig? hör
till; en människa bör förlåta: det är et högre wäsende som straffar,
eljest skulle dygd och last wara lika? Nej Min Son! Gud är vår dom-
mare, han ser och han kan allt; tålmod och eskeergiswenhet är den osky-
digas lott, lita på Hans Nåd och Hans Rättfärdighet.

Wid dessa ord får den dygdiga Follops et nytt anfall af sina plå-
gor, han tyckes smaka döden i en söt och stilla sömn, John och Beth
lägo på hans armar stelnade af Sorg, och badande i tårar för at i far-
ten förena hans själ med sina suckar, de makade sig så rätt til hans
slämtande bröst, liksom de wille nedstiga med honom i grafwen, då de
ej kunde frälsa honom derifrån.

Two timmar låg denna Heders-Gubben utan lif och anda, änteligen
halföpnar han det tilltyckta ögat, och med en swag och bruten röst talar: "Min
"barn! jag går ifrån Er, jag har nog lefwat, och jag har intet lefwat en dag
"för länge, så wida Försynen gifwit mig nog styrcka at uthärda detta fast-
ga

"Lika profvet, i min sista timma är jag et mål för den Högstas wäl-
 "gärningar = = = hämmenedra lärar Mina Barn! trösten hwarandra.
 John! lef för din Systers skul, Beth! lef för din Brors skul, en lefwan-
 de Gud pålägger Er det, och en döende Far besvär Er dertill. Du är
 en Angel Min Dotter! inför Guds åsyn, och din dygd rättfärdigar dig
 inför människor. John skal vara i en Fars ställe för dit barn, Jag
 lämnar Er så mycket som Ni behöfwen, likwäl igenom arbete och hus-
 hållning, älsken hwarandra, waren alltid förenade, wörden mitt min-
 ne, och Dyreten den som rår öfwer himlar och jord, all människo-arghet
 tillsammans förmår ej förstöra ert tugg; hon kan ej stäcka Er dygd = = =
 och Du Rättfärdiga Wäsende! hwilket jag är skyldig mitt lif och det
 goda jag njutit, Du! hwilken skänkt mig dessa barn med hela deras
 dygd och deras ofskuld, hör min och deras Far! den sista bön, et kros-
 sat hjerta offerar dig på sin stelnade munn för deras skul = = = öfwer-
 gif dem aldrig = = = omfamna dem med din nåd = = = och tag o Gud!
 emot min själ = = = wid dessa ord stöcknade Follops.

De bästa Barn hade mist den bästa Far, och säkert hade hans
 död påskyndats igenom et öde, i hwilken den swagaste så offsyldigt råkat.
 Då til min inbillning felas ord, skulle jag fåfängt försöka at skildra
 Johans och Beths häftigaste Sorg. I flera månaders tid, flöt Beth i tår-
 rar som hennes bror afströfde. Långt ifrån at dölja sit tilstånd, gjor-
 de hon händelsen bekant ikring nejden, och desto mer blef hon ack-
 tad, de enfaldiga och dyadiga arannarne i sina Köjor woro för rättwisa
 och för ärliga at mistänka Beth för falsk. Hon hinner sitt mål, och kär-
 leken eller snarare hennes dygd skänckte henne en Son.

Knapt nog hade denna ömsinta Modren kommit til sina krafter,
 förrän hon förtrodde John sitt beslut at gå til Lord Humfrids Slott,
 at kalla Clinfort, at wisa honom hans barn, och påminna honom sit
 löfte. John afrådde — wil du min Syster! löpa efter en usling som
 glömt dig äfwen så hastigt som han hanterat dig owärdigt? hwad kan
 du wänta af en belackare? en nedrig? tror du de eder, den ogudactiga
 swär, då han wil utöfwa sit raseri? Om ock denna fördömda skulle häls-
 la dem, hwilka dagar skulle du wäl förennda med en man utan religion
 och utan seder? = = = Nej! min Syster! hwad begär du? — en Far
 til detta fostret — du får den intet i honom, men wäl din bödel —

Jag

Jag har ändå opfyllt en Mors heligaste plikter, sade hon, och kysste sitt barn.

John då han ej kunde öfvertala Systeren ifrån sin föresats, påstod åtminstone, at han skulle få ledsaga henne. Beth ville ej samtycka, man skal ha försyn för mitt kön och min olycka sade hon, men du min Bror! du är hårtig, och de där mansfolken som du sagt mig vara så stolta och så hårda skulle kanske hämnas? nej bästa vän! aldrig skal du för min skull komma i någon fara. Vår lilla återräppa fordrar ditt arbete, och din bortresa tillade hon småleende, skulle smärta Lysi = = = Lysi war älskad af John. Min ömhet för denna dygdiga flickan swarade John, skal ändå aldrig göra mig kall för min Syster, men du vär dig sjelf, jag håller för mycket af dig för at göra dig emot; Gud bewara dig.

Beth reste då med sitt barn på armen, som war hela hennes såls Fap, hela hennes stöd, anländ til Clotter, bad hon få tala wid Clintfort: han kom. Sorger och besvärigheter hade så förändrat Beth, at han intet kände henne i början. Men efter litet betänkannde, sedan hatt betraktat hennes wårt, och hört henne tala, kom han utan swårighet i häg sin jagt och förde henne op på sina rum — Min wackra Flicka! af hwad händelse kommer Ni hit säger han med den där flycktiga och kalla ton, för hwad orsak har jag den lyckan at se Er? och hwilkens barn har Ni wid ert bröst? — Herre! det är er Son som wil äga en Far. — Min Son = = = han är wacker och söt lik sin Mor; låt mig få kyssa honom, = = = och äfwen hans Mor = = = et steg ifrån mig Herre! säger hon, i det hon fattar sin far som hängde wid bältet, ert bröst har lärt mig mina skyldigheter, kom mig intet närmare, min förwifvars skal skydda mig, wägar Ni i åsyn af ert barn, ännu en gång at wanhedra mig? Ni har kunnat förleda oskulden, men Ni skal aldrig segra öfwer dygden. Hör! Ni har bedyrat wid Er heder at Ni ej skulle göra mig olycklig; det är det samma som at ta mig til hustru. Är Ni en Karl af ära eller är Ni en skålm? swara.

Clintfort förbrylad af et sådant mod och en sådan dristighet, försökte då at stilla henne och ej långre rera hennes rättmätiga öfwer, han förestälte henne mera affwarfamt men med de höfligaste ord, at han intet rådde sig sjelf, och at hans föräldrar ej skulle samtycka til et wal
son

som wore så olika med hans stånd, så mycket mer som = = Beth utan at höra honom längre, gick ut för at träffa Lord Humfrid.

Denna Herr förbant wid sin höga födsel de högsta dygder. Sedan han gått misnöjd ut Ministern, har han lefwat på sina gods för at i fred kunna öfwa Människo kärlek. Med alt sit rena samwete hade han dock fallit i en mjåtsjuka och en ångslan, som Håsmännerna hwilka sågo honom långt ifrån, tillräknade hans onåd wid Håswet wara orsaken, då åter hans wänner eller underhafwande trodde den ligga i Sonens elaka upförande. Denna Sonen hade de första åren warit et wäl för all hans ömhet, men i de sednare tyktes han bry sig länge mindre om honom. Som Bönderna altid hade fri tillgång til Lordens person, så gick Beth utan minsta swårighet in i hans rum. Inkommen kastar hon sig til hans sötter: och med Barnet på hans knän berättar honom sit öde, hon beswår honom wid lagar, och rättwisan, hon anhåller om hans nåd på det ofkonstlade och rörande språk som sanning och dygd endast skapat. Lorden rörd af hennes tårar klappar det lilla Barnet, uplyfter Beth, och årkänner at hennes begäran är den billigaste i werlden, han försäkrar heligt, at om han ej kunde tvinga Clinfort til detta steget, skulle han wist ej sätta minsta förhinder i wägen därtill.

Under det han så talar, kommer Ladi Humfrid in med Clinfort. Denna Fru full af nycker och högfärd börjar utösa försmädelser och öknamn på den fattiga Beth, hwars hjärta då redan fått en liten tröst. "Lätt of föra ut detta nådswisa stycket, ingen annan betalning ärna wi din lidertighet säger hon i öfwerilning. — Nej, säger Lorden kallsinligt, denna beskedliga flickan skall återföras til sit hem = = = en så owanlig dygd kan intet nog wedergållas, men först bör Clinfort besinna sig, om han wil gista sig eller intet, han har at wälja, Clinfort swarade då, at som hans Far tillåt honom säga sin tanke, så rättade han sig i det målet ester sin Fru Mor. Det är nog sade Lorden, gå — Miladi gick ut med sin Son.

I en så förhårdad stund, hade Beth hwarken krafter eller tid at säga et ord, men då hon blef allena med Humfrid gjuter hon en flod af tårar och talar: hwad har jag hört Milord? återstod mig ännu en så djup förnedring? jag ropar natur, rättwisa och heder til hjälp, och jag blir försmädad på et wårhört sätt = = = förlåt mig Milord, Miladi torde

De wara mindre skyldig, hennes Son har inbillat henne och i stället för at ångra sin första brätt, har han ökat det med et nytt . . . men Milord! igenom Rang och pangar, får man wara så brättslig man will emot enfald och fattigdom? Kan et skyldskap med en ärlig och dygdig Landtman, en Follops wanhedra något namn . . . Förlåt mig ännu en gång, jag wördar Er godhet för mig, men mitt förnuft det lär irra sig . . . Jag hade redan varit död utan Er, sticka mig tillbaka med någon af Er betjening til min koijsa, jag fruktar at på wägen bli opäten af wilsdjur.

"Frukta intet mitt Barn! du och din Son är under mitt beskyd, jag skal wara bägges Er Far, om du har förroende til mig, så säg hwad du önskar och du skal få, så wida det står i min makt, försaka Clinfort, han är dig öwärdig, gå mitt Barn, se här de som skola ledsaga dig hem, glöm ej at snart eller sent blir dygden belönt och lasten straffad.

Beth kom då förjande hem til sin bror, och ehuru hon så litet lyckats, oackadt all sin wrede emot Clinfort, kunde hon ändå ej quäswa det hoppet at en dag utplåna alt det onda hon så öskyldigt lidit. Min Bror! säger hon en dag til John, det fins ju lagar som skydda den öskyldiga emot den skyldiga, och det fins ju stort och förnänt folk som ser til at rättwisn har framgång; jag har beslutat at resa til Hustruws staden, Min bästa Bror! neka mig intet, och tänk ej håller på at få följa mig, jag har redan öfwerlagt alt hwad du kan säga, och jag har tusende skal emot dig, gif mig allenast så mycket pengar du kan wara förutan, jag är skyldig mitt Barn denna resan . . . Beth gret, tog afsked af sin Bror, och for til London.

Så snart hon ankom, tänker hon ej på annat än at se och tala wid dem, som i lagens namn skulle dela des beskyd emot en hög Herre som wanhedrat henne. Saken är ömtålig, hela hennes ställning behagar, hennes upriktighet och hennes tårar röra, snart nog blir hon et ämne för det allmännas prat, det mindre folket respektar henne och Borgerskapet i London gör henne alla höfligheter, tilbjuder henne pangar och hustrum, hon antar det af en Hustru som war i en wis ålder och alswarsamt klädd, hwilken hon såg ömmade ända til tårar öfwer des öden, men likwål med förbehåll, at få betala för sig. Denna wäl-
görande

görande qvinnans namn var Holly. Sedan hon följt Beth i sin kants-
 mare, omfamnar hon henne och säger = upfostrad liksom Ni på Landet,
 olycklig liksom Ni, har jag ej kunnat se och höra Er utan at dela Er
 plågor, för en nedrig människas skull har Ni et Barn, för samma or-
 sak har jag mist mitt i des spädaste ålder, Ni har kommit hit för at
 få igen Er Man; och jag har varit här länge för at uppsöka min Son;
 jag har ej funnit honom, och omständigheter dem jag ej vågar uppen-
 bara, hafwa hittills förbundet mig at qwar blifwa, jag lefwer af et un-
 derhåll som någon okänd medlidande ger mig. Mätte Ni vara lyckli-
 gare! hwad jag för öfrigt bör råda Er, är at anmäla Er hos Ministern,
 hos hwilken min Man för längre tid varit förpacktare. Denna höga
 Herr ger mig ännu prof af sin godhet.

Fru Holly tog då Beth med sig dit, hon wärdade sig ej at bese
 Staden, eller des fåfånga prackt, hela hennes själ, hela hennes om-
 tanka war riktad på det Barnet hon bar i sina armar, en Glicka,
 hwars behagligheter af naturen woro förtjusande, utan at hon self wiste
 det, som war klädd i hemwäfsda tyger, med all den täckhet, som aldrig
 kan lånas af glitter och juweler, som mitt ibland en främmande värld
 bar samma rena seder och den anständiga frihet, af hwilka hon lyst i sin
 koijsa, som talte i sällskaper utan at rådna, om de olyckor, hon endast
 wille dölja för sig self, denna Glickan säger jag, som igenom sin ofskuld
 och sin dygd gjorde sig ackrad blott hon sågs, kunde ej blifwa okänd äf-
 wen hos de stora, Ministern war förut af ryktet underrättad och hon
 slipper straxt in til honom.

Beth berättade då på et intagande, lifligt och rörande sätt sin hän-
 delse, Ministern som afhörde den med en slags acktning, försäkrade hen-
 ne med mycken nåd om des beskud, och då lagarne ej pålade Clinfort
 at ta henne til Hustru i anseende til deras ståndes olifhet, så wore han
 dock skyldig at betala en årlig afgift för Moderns och Sonens uppehälle
 = = = härwid blef Beth liksom slagen af åffan. "Hwem har kunnat gjö-
 "ra en sådan lag? hwarsöre en sådan skillnad emellan den ena männi-
 "skan och hans like? Skal den mågtiga lasten ha et sådant wätde öfwer
 "den låga dygden? Skal den enas mynt gälla den andras heder? hjelp
 "mig min Mor! at fly."

Hennes

Hennes hålsa tålde ej så hårda prof, hon blef snuf, men frälstes likväl igenom en god och ej bortskämd natur. Då hon ej wille gjöra sin nya wån någon omkostnad, hade hon snart försatt sina respänningar, hon skref då några rader til sin Bror och utan at säga huru hon mår, berättar at alt hennes hopp wore förbi, at hon nu behöfde en liten penning summa för at med första återkomma och förblifwa hos honom så länge hon lefde. John swarade at han hafte en lycklig skjedd, den han skulle förnytra, och derpå med första båd lämna henne all den hjälp hon kunde hoppas af en Bror.

Beth bad och tigde sin ömma och beskedliga Wårdinna gjöra sig följa hem, ho qwar under hennes taf, och lefwa där som en Mor med sin Dotter — en dag, då de som bäst talte derom, anmältes en främling som begärte få tala med Fru Hosty. Det war en ung wacker karl, allswarsamt men nett klädd, och som redan wid ingången i rummet skiftade färgen. Då han fick se Hosti och Beth bredewid hwarannan, blef han ännu mera rödd; efter et ögnablicks tystnad kastar han sig ned för deras fötter, och i det han lägger sina händer på deras knän, utbrister han ack min Mor! min hustru! — Hosti och Beth blefwo betagna; han stiger opp och kastar sig ifring Hostys hals — "Kän igån Er Son, som Ni mist i des spädaste Barndom, och gif för andra gången hans lif tillbaka. Han tar sedan Beths hand "Kän igån i mig dygdiga Flicka! den olyckliga som förfördelat Er, och tillåt honom at begråta det fel han så gärna will förbättra" — Min Gud! ropar Beth, i det hon kastar sig baklänges af förskräckelse, det är Clinfort - - - det är han sjelf. — "Nej, det är intet Clinfort, det är Peters denna Hostys Son, hans högmod är stäckt; en swaghet har gjort honom bråttslig emot Er, et falskt begrep om ära samt en Miladis wilja som han då war skyldig at wörda, nekade honom at försona sitt brått. 3 dag då han är det han bör vara, så hör han Er til, war nådig och god och glöm alla hans tiltag och all hans orättwisa, bewärdiga honom med Er hand, Clinfort war ej den bästa, men som Beths Man, skulle han wäl kunna vara annat? det är i Era armar han skall följa dygdens röst, och jag frågar, hwem om icke försynen har bragt Er hit til min Mor, för at föra mig tillbaka til ära och tro, och för at stadga Ert lugn?"

Hosty

Hofsty och Beth tordes ej tro hwad de hörde, Hofsty darrande använde tiffom alla krafter at öfvertyga sig det hon drömde, Beth war sänkt i den djupaste oro. Peters dröjde då ej at förklara denna gåtan, han berättade då at Lord Humfrid när han för en 14 dagar blifwit ille sjuk, låtit kalla sina Slägtingar och andra behöriga Män, för at på et lagligt och öfvertygande sätt uppenbara dem en betydande hemlighet, i dessa wittnens närvaro hade han förklarad, at misnöjd se sig lefwa utan arfwingar, och i frucktan at hans namn skulle släckna ut, hade han utgifwit för sin egen Son en, han bort=practicerat ifrån en Landtman som bodde långt derifrån och hette Hofsty, derefter wände han sig til mig, forstfor Peters, och bad på det beweckligaste om förlåtelse för sitt brott han hade begått, i det han lyftat mig så högt för at sänka mig desto djupare, och at han gifwit mig en upfostran och en lefnads art så olika emot min födsel och mitte rättas stånd, "det är redan i flera år, som detta agget plågat mig, jag har blott några minuter igån för at försona mig med Gud, med mina Slägtingar, och med Er Peters, jag ger min Skapare min själ, jag ger mina anhöriga igån den egendom jag så orättwist ärnade en annan, och Ni Peters! får tacka mig för den lyckligaste framtid, då Ni nu förenar Er med den älskanswärda Beth, med det wilkoret lämnar jag Er igenom en försärning en tillräckelig summa, samt Er lilla Son en årlig inkomst så länge han lefwer." I dessa förseglade papper, tillade han, får Ni all den underrättelse, Ni ästundar om Er härkomst Lorden dog derefter; och jag hit anwist har skyndat mig til min Mor, där jag träffat min älskade Beth.

Under det Hofsty efter första bestörtningen lämnade sig hel och hållen at glädjen, så suckade Beth, til Förshnen. Allt hwad hon så ifrigt sökt blef henne gifwit, när allt hopp war ute. Men hwad? = = = Fulle hon stänka sit hjerta til en nedrig? förförd, bortglömd, försmådad af den hon skulle förena sig med, och för hwilken hon endast skulle lefwa! huru wore det midjeligt? det är ju den mördaren som i förtid störtat hennes Far i grafwen? och då han nu begär henne, torde största skälet ligga deri at kunna nyttja Lord Humfrids frukostighet? bör hon icke först hämta sin Broors råd? = = = Zimmel! bistå mig, lär mig mina plicket, och jag skal opfylla dem. I det samma lundar hennes Barn sina små armar ikring des hals — ja Min Son! jag är skyldig dig en Far — hon kysser honom, och gråter. Peters rörd öfwer

wer sit owardiga förhållande som Clinfort, går ifrån henne, och drifwer intet tala et ord til sit förswar. Peters Mor ber henne på det ömmaste med tårar i ögonen. Beth förddöjer intet sina twiswelsmål, at hon aldrig skulle behöfwa en Man om hennes Barn icke behöfde en Far; och em hon skulle låta öfvertala sig at wigas wid Peters, så skedde det aldrig på annat wilkor, än at lefwa med honom som en Bror, at hon aldrig kunde ge det hon så förrådist förlorat, hwad! sade hon, kan man lagligen och med godt samwete nyttja en förmon, den man på et bråttligt och nedrigt sätt förskaffat sig?

Peters måste för nödwändiga angelägenheter gå ut i Staden—han blef hemförd samma afton badande i sit blod, hwilken syn för en Mor! hon som fått igen sin enda Son och straxt skulle förlora honom, hwilka händelser innom en dag! Peter har i en gränd blifwit angripen af en okänd, som twingade honom at dra wårjan. De hafwa båda slagits i fulle raseri, och båda stupat dödeligen särade, Sältskärn som straxt blef kallad, sedan han besigtigat såret, kunde ej wist försäkra at han skulle lefwa fyra och tjugu timmar. Jag lyder ödet utan knor, sade Peters, med en matt och afsynad röst: jag lider med rättwisa = = = Men skulle wäl Beth ej förfömma min sista stund? hon har för godt hjärta, en själ för hög at neka denna walgärning at den ömmaste som döer i sin ånger! jag döer! Beth! skänck mig din hand! och den minnen jag locknar, at den sällaste af hela mitt lif, hela din önskan är ju upfyld, dit barn har då haft en Far den han får ärfwa, och du har ej haft någon mann, ack! min Mor förwiska intet! den Son, som första gången wist sig för Era ögon har varit et wildjur, gå i borgen för honom, och Ni får en Dotter wärdig Er, wärdig Himlarna, min Mor skal skänka hela sit hjärta och sit lif at sin Sonson upfostrad af en sådan Mor, han skal en gång blifwa Er tröst och Er stöd, och Er ålderdom skal förnödas i i glädje. Beth ömkade sig öfwer Son och Mor, hon kunde intet tala et ord för tårar, och hennes tystnad utwiste at deras wilja war hennes Lag: Prästen kallas, och Beth och Peters wigdes wid sängen.

Et ögnableck derefter får hon bud ifrån Joha, at om hon ännu en gång wille se sin Bror i öfswet och ta afsked af den hon näst sin far hållit aldrakärast, så skulle hon skynda sig. — Ar ännu född en människa som skulle kunna uthärda med så förskräckeliga öden? Beth wet intet mera til sig; bredewid sängen där hon ser sin man ligga utan hopp,
får

får hon höra at hennes Bror dör! och olyckliga Måka! säger Peters, gå och värda dig om en Bror som är dig värdig, men om du kan, så återkom för at hämta min sista suck, för at trösta mig öfver den förlust at ej få lefwa längre med den älskansvärdaste af alla dödliga. Beth låter släpa sig dit hennes Bror war inburen "Ack! min Syster säger han i det han seck se henne, jag dör, men jag har hämnat dig, så snart jag läst ditt första Bref, har jag ej andats annat än mord, jag har letat op din nedrige förförare, jag har förfölgt honom, men min hand wanare at hantera plogen än värjan, i det jag gaf honom döds-stinget, har ej funnat afböija hans hugg — han hade ej styrka at tala längre — Beth faller in i den saveligaste förtwiflan, ack! min Bror!, min wån! mitt hopp? hwad har du gjort? det war min Måka, min Mann; Rättfärdiga Himmel! min Bror och min Mann mörda hwarandra och jag lefwer; John! ack John! skänck mig den trösten och möd da mig öfwen.

Hans sår war ändå intet dödligt, han war allenast matt af bloden som förrunnit honom, och straxt han wart förbunden, tycktes han må bättre, emedertid war Beth afdånad och hemförd til sin Swärmor, därest hon låg til andra dagen utan känslor och nästan utan tecken til Lif.

Så snart Beth war litet bättre, gde den goda Hosty hennes sårskap, denna förtrogna som hafte styrka at genomgå så hårda anfall, berättade henne straxt at John war utan all fara, någon stund derefter, låter hon henne förstå at Doctorn ej gaf alt hopp om Peters förlo rad, Beth började fatta mod, hon leddes in til sin Manns säng, och hennes wanliga uprigtighet tillåter ej at skrymta, det hennes Bror är den som slagits med honom, det är så, bästa Måka! swarade Peters, som du förtjenar at dyrkas, måtte en så ädelmodig Bror lefwa! och måtte han lefwa för sin Systers skull! om han intet wore intagen af hat emot mig skulle jag omfamma honom med glädje — Beth! jag misströstar intet
 = = = han skal förlåta mig = = = du har ju förlåtit.

Denna förskräckeliga Stormen började omsider stilla sig, Petters swäfwade ännu emellan lif och död, men med et lugn i sin själ; lycklig at ha en Hosty til Mor, och en Beth til Hustru, han ansåg dem som et par skyds-änglar, och i armarna af dem glömde han dödens fasa,
 han

han försporde tör hända, för första gången et tilsfredsställande och en lycksalighet i den lugna trånskapens stöt, och at åga en sådan Mor och en sådan Hustru, wore at åga Himmelriket på jorden: hälsan föddes in i hans hjärta, och så smånigen blef Peters bättre. Himlarna hörde Beth, som i de ifrigaste böner åkallade dem för sin Waka och sin Bror, en Bror i hwilken hon wördade sin ädelmodigaste beskyddare, en Waka, hwilken hon åtminstone ålskade som Son af den dygdiga Holty, Wanne fast och öm delade hon sin dag emellan dem båda, Anteligen tilfrisknar Peters aldeles, och hans Mors första omsorg war den, at John skulle föras til dem i huset. John och Peters, Holty och Beth alla fyra nöjde och lyckliga, andades en själ och et hjerta, Peters hade glömt sin falska höghet, eller påminte han sig den, för at ännu renare smaka lycksaligheten i medelmottan.

De flynda sig ifrån London för at tillsammans bebo lugnets och ofuldens tracter, den dyra Follops Landt Kojja, Holty hade intagit denna wärdiga Gubbens ställe, John som ser sin Syster lycklig efter så många skiften, längtar och at blifwa det, han förenar sig inför altaret med sin käraste Lucy, och nejdens folk fira detta dubbla bröllop liksom et helgons inträde i himmelen, som mötes i de sällas famn.

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 99.

Stockholm den 11 Februarii 1782.

Strödda Tankar.

Det är blott någon olycklig som lefwer för at skrifa, men det är ingen Spion som skulle läsa, om icke för at lefwa.

**

**

**

Om en Auctor äger den Konsten at gjöra en förtjent människa odödelig, så äger han ock den at gjöra en oförtjent ganska dödelig.

**

**

**

Den man skal dömma af sina tankar och skrifter, dens Historia skal man känna, eller svarare man skal känna andras Historia.

**

**

**

Man pliktar aldrig för Copior af en tillåten bok — hwem wil då wäga Originaler?

**

**

**

Huru lycklig wore icke den som skulle winna sit lifsuppehälle på en ny uplaga af Carlus och Moderus?

**

**

**

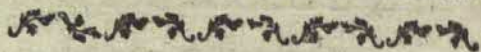
Det är Pappersmakaren, Boktryckaren, Bokhandlaren, och Auctorn som skola reparera en 6 örs slant, den första får 2 öre, den andra 3 öre, den tredje 1 öre — huru mycket återstår för den fjerde? — jo critique, förtal och de falskaste uttydningar.

Dröm.

I'n dagens första rand ej nattens wälde släckt
 Då jag utur min sömn blef oförmodligt wäckt
 Et buller åskan likt, tycks dörren til spillror ämna,
 Och låsets styrka snart på spröda brådet hämna.
 I samma ögnableck försvinner Sömnens Gud,
 Och jag i trappan hör två fasant sändebud,
 Mit öga ser dem ren til sången kosan taga
 Och ur en hjertlös barm et rulladt papper draga,
 Jag deras måhingspjut med harm och håpnad ser
 Och hwislar ändtlig fram God Zerrar sitten ner,
 — men ödet ware lof, at man kan waken drömma,
 Det blott et tankspel war — ej måtte någon dömma
 At jag i rådså såg — nej hwären weta må
 At jag en hjelte är, och hjelte emot två,
 Hvem känner ej den fjöld, hwarmed jag alt betraktar?
 Hur som en Philosoph jag denna werld föraktar,
 När darra Martis barn? om icke par hazard,
 Och tag mig den och den — jag också hast cocard
 An mer: uppå mit bröst har skelfwa fasan svingrat
 Som nu Gud ware lof! war Assistance förstingrat,
 Kan jag då wara rådd? nej med en kylig blod:
 Med all Prefence d'esprit, och tidens hjeltmod
 Jag under sången kröp helt sedigt, tyst och sakta,
 Ut i et fysiskt rön uppå naturen akta,
 Hur lusten mera tåt mot jorden wara plår,
 Ja! just til denna sats jag listigt witne är,
 Ty knapt jag golswet rördt, förn bröstet börjar flämta,
 Och i en tyngre luft, en tyngre anda hämta,
 At hjertat bultar hårdt, war en naturlig följd,
 At åfwen jag af swett, som af en flod blef skjöld,
 — men åter et försök, och nya wärslings wäder!
 Hur wärkar glädjen ej? — hwem är det som inträder?
 — En wis och foglig man, på siskan med contant

En tiderna af all dygd = = = en stält pränumerant.
 Jag som war färdig nyss i qwal och ängest själas,
 At just i Glotts-Canzlie om min förskrifning grälas
 Jag känner lusten lätt, Jag kryper hastigt fram
 Och när jag hostat ut alt dun, alt barr och dam
 Gjør jag min reverençe — men i det samma walnar

Sarwål Pränumerant! jag blott Riksbalern saknar.

A n n o n c e.

Nästa Onsdag eller den 13 Febr. utkommer N:o 100, eller slutet af första Stäcken Wälsignade Tryckfriheten.

Min första Campagne på Dagblads-sältet är då förbi, Läsaren torde påminna sig, at jag i Mars månad 1781 öpnade Fälttåget, at ehuru jag ej blifwit så ruinerad som Cornwallis, eller som Präst-Cassan, led jag dock i början en nog betydande echec på N:o 1. 2. 3. 4. — hwem skulle icke tappa emot et Fruntimmer? Gudinnan Themis så blind hon också är, bör respecteras.

Med Läsarens tillåtelse, får jag försäkra, at jag nu förstår bättre metien, at jag aldrig engagerar mig i embuscader, min retraite skal alltid wara fri, ingen Pränumerant kommer så litet håbanester som hittils at förlora sina krigsgälder, och hwem som håldst skal för sina 2 oafbrutna styfwer så oafbrutit läsa 2:dra Stäcken ifrån N:o 1. til 100.

Jag har nu lagt in hos mig sielf, och begjårt permission, och jag har fått den utan någon procents afdragning af lönen blott på 7 dagar, jag hämtar andan efter mina exploits ej för at roa mig, ej för at dricka brunn, som wanligt är för en rått militair, sedan han deploujerat en par gånger med halfswång, utan jag emploijerar dessa 7 dagar för at rusta mig på nytt, skaffa ny ammunition och nya subsidier — huru mången krigshjerte är det icke som nästan tar ständig tjenstfrihet, och då först tjenar med den största ära och med de största belöningar? säker at aldrig mista heder, tjenst och lön, har han lett och bör le åt den som warit nog enfaldig at tråla sin mästa lifstid deri: det är wäl ingen, som icke begriper, at jag härmed
 menar

menar Journalister och Dagblads-skrifvare, de äro också i sit slag frigshjeltar på pappersfältet.

Att tala utan allegorie, så utkommer N:o 1 af Andra Stäcken den 20 Februar. enligt min gifna försäkran i N:o 78, hvilken jag härigenom reclaimerar til hwar enda bokstaf, — jag får endast tillägga, at då Prænumeranter som bo på landet anmodat mig at någon gång införa små articular i all slags hushåldning, gör jag det så mycket håldre, som det är et moiien at gjöra Wälsignade Tryckfriheten mera känd och behagelig, och följaktligen debiterad så hos Rätstaren på Grållsehemmanet som Rådig Fruns kokerska — exempel. ger jag straxt under Rubriqve

Hushåldsknep

at conservera ägg.

Hvem wet icke äggs nytta i vårt folkfattiga land? det är en vigtig sak för alla unga Fruar som nyss satt bo, och ofta ej kunna säfwa för detta hushåldsbekymmer, då deras männer säfwa som bäst.

„Man kokar up sjudhett watten och lägger ägget en half minut „deri, då det uptages och torkas wäl.

Orsaken är at wärman formerar en hinna innan för skalet, som tiltäpper porerna på ägget, så at ingen luft kan tränga sig in, man wet det är luften som gör förrutnelsen.

Dito.

För Respective correspondenter ifrån landet som redan insändt pångar til mig för Prænumeration på 2:dra Stäcken Wälsignade Tryckfriheten, samt tillika i brist af andra commissionaires tillåtit mig öfversända Numren på Posten, får jag härigenom uppgifwa at då beswäret är intet, så kan det ej heller til mig betalas mera än postporto, jag försäkrar härigenom wara accurat at ej Postdagen skal manqvera. Efter den ordning de hittills anmält sig, äro Init. bokstaf. på namnet samt efter et sådant streck — Init. bokst. på adrelsen.

S — E, A. — G, F. — G, P. U. — L, G. H. — T,
 Y. — R, P. N. 2 Exempl. — L, U. — T, B. — G,
 M. — L, R. — G, B. H. 10 Exempl. — G, F. Y. — L,
 A. — G, F. L. — G, R. 6 Exempl. — G, F. A. — R,
 Utgifw.

Stockholm Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag - Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 100.

Stockholm den 13 Februarii 1782.

De sista 50 utkomna Nummer af den Första Skäcken innehålla som följer — N:o 51 Register på de första 50 bladen, samt en kort recension af några, et par complimenters på vers til Prænumeranter och Köpare, samt en liten glättig suck på första Opera-dagen — 52 Myrstackens skattmästare Fabel, Strödda Tankar, bref til Utgifwaren tillika med tjenliga Julklappar för Landt-HerSkaper — 53 2 gånger uplagd, Qwåde den 16 Sept:br 1781, då Hennes Kongl. Majestät Enke Drottningen benådade den under Swartsjö Slott lydande allmogen med et så kallat Slotteröl, Apollo sjunger om LOVISA

„Nå Hon den ljufwa sällhet smaka!

„Som i Thessalien war min lott

„Nå Hon med mig Olympens pragt försaka!

„Mot nöjet til at gjöra godt!

Et par små articlar tagna ur en nyss utkommen bok i Frankrike, det nya Athen, och hushåldning — 54 Fragment af et Landtawåde, Författaren tyks känna den här stolta werlden och tillika förakta den, då han sjunger,

Du Flock! som ej törst ofskuld freda!

Men blott at egen winning såld

Dig af Tyrannen låter leda

At wrånga lagar, främja wäld,

Som ler at wårnlöshetens tårar,

Som ofskuld, dygd, och samwet sårar,

Du grymme! til din harm kom hit

At se hur den du sökt förtrycka

Vår i sin själ en hög're lycka
 An at din arg'het hinner dit.

Liknelse emellan werlden och en Theater — 55 om Monarchier,
 en Kejsares Råd til sin Thronföljare, anecdoter, recension af et
 Poëm om Regenter som slutas så wackert:

Du Kung! som letar Urans Tempel
 Som lysa wil af wärklig praect
 Af Swänska Titus tag exempel.

— 56 prof på Tiberii och Caligulas milda regeringar, moral, anecdoter, epigramme, — 57 Saga på Hen. Kongl. Höghets Hertiginns namnsdag, Embets manna maximer i Assyrien, bref ifrån en Mamsell, — 58 Cephise och Kärleken af Montesquieu, til de Rika, Moral, vers — 59 Philosophi, bref til Utgifwaren om at recensera några alt för begärliga Snille-arbeten nyss utkomna samt swar derpå, annonce om Me tairai je? — 60 bref til Utgifwaren tillika med en Son's Skaldebref til sin For om idelig björnar, — 61 korta maximer i Politiquen af en namnkunnig lefwande Auctor, Anecdoter, — 62 Landt-wisa, strödda Tankar, hwaraf den första „då Swerje snart fournerar så många ruiner som Rom, är det underligt at främmande Arstifter äro så sällsynta här, om en Persisk Monarch, Billet om Unglingarnas regering i Swerje — 63 Fördom emot Monarchier, om Favoriter, — 64 Allegorie af den wilstra Joung, Saga hwar's moral är Patria ubi bene, Anecdote, — 65 Saga på vers, Moralen är, Ju hög're man höjs, ju djupare är fallet, Reflexioner öfwer et dyg'digt folk och dess oppositum, Infall, — 66 67 68 69 2 gånger uplagd, en Prolog och Dödens Tempel Poëm af Utgifwaren — 70 Saga på vers, Moralen är at igenom dumbet och nåswis'het winner man ofta omöjligheter, en kort recension af andra Delen i nya Reglem. epigrafe til Cereaden et Poëm ifrån Finland, Skål, — 71 Landtbygden Qwåde, där sidsta versen heter

Råt en starf dens ära tugga
 Som sin ära ofköpt har
 Trygga ek! uti din skugga
 Jag dock orädd hwil'an tar
 Den ej ljus och sannig lider

Må af fluggspel blifwa mått
 Annat folk och andra tider,
 Torde dömma mera rätt,

Reflexioner af en Assyrier om Lyckan och om Truntimmer, Bref af en Cosmopolit — 72, den lärda Ganganellis bref til en Konglig Håspredikant och Vicariefader, Stancer til Jola, Skål, — 73 Assyriska Reflexioner, Fabel til en Prints, vers, strödda tankar, — 74 2 gånger uplagd, Julklappar på Julaston, — 75 Strödda tankar, hög-färden straffad moral, 76 verser på Nyårsdan ej til de Stora, utart til min — — — recension af en bok som hela werlden läser med efter-tänka, Epigramme — 77 utur Kommeriska Historien, strödda tan-
 kar, — 78 med epigrate La premiere loi est de vivre, Annonce om ny Prænumeration på Andra Skäcken som börjas den 20 Febr. — 79 Assyriska Reflexioner, hwaraf en låter så här „en mor i Spar-
 „ta lärde sin Son som war i mannaåldern at strida, och fölgde ho-
 „nom på walplatsen, då hon här högst wägar at sätta en cocard på sin lilla gäses chapeaubas hatt, Infall, — 80 Assyriska Reflexio-
 ner, hwaribland „Simpelt Utdrag, Ambe, Terne, bekanta namn at
 „samla den fattigas pengar til sig; bröd, smör, mjölk, hwilka okända
 namn at nära den fatiga!, Anecdoter — 82 83 84 85 Eloisas bref til Abelard fri öfversättning ifrån Angelstan af Utgifwaren, och som
 förut aldrig varit tryckt, kostar inbunden i hloft band 4 s. — 86 Chymi-
 ken och en ung Grefwe apologve, full af moral, nödig i detta tides
 hwarf, nationel önskan öfversatt ifrån Polskan, om Spectacler, As-
 tembléer, Masqverader, — 87 Compliment til en Grofshandlare i
 staden Heinola som ej anmält sig i Concurfen, utur Romerska Hi-
 storien, vers — 88 om Favoriter, Moralisk Saga — 89 Nöjet, det fins
 ej i Slott, i Kungétrågård, på Operan, på Liljeholmen, på Mas-
 qveraden, i et rendezvous, hwar fins det då? jo langt ifrån Stock-
 holm på landet i en koja hos Dafnis och Dafne, bref ifrån en Bok-
 tryckar Anka som intet nöjd med sin Gättare will gista sig — 90
 Assyriska Reflexioner om Modet, om wåltaligheten, och om ynglin-
 gar i Prästaskrud, små Historier, — 91 Små Historier, Anec-
 doter och Infall — 92 brefsapp ifrån Utgifw. til en Anonym, Tan-
 zar af Montesquieu, analogva til vår wålsignade Regeringsöfatt, hån,
 desse

delse om en Schackspelare som filouterade på et andäktigt sätt 500 Guinéer til sig — 93 Samwets agget moral, correspondance emellan et anonymt Fruntimmer som inskickat Manuscript til Wälsignade Tryckfriheten, och dess Utgifware — 94 om Favoriter, Tankar af Montesquieu wårda at läsas utan til — 95 96 97 98 Ostulden af et swänst fruntimmer som upgifwer Historien för öfversättning, ifrån Angelstan, den tål intet utdrag, hon skulle förlora, det som är så wackert, så lyckligt och så sammanhängande bör läsas i det hela, och Läsaren lär ändå fråga hwarföre en så skrifwen Sedolära ej är längre? — 99 strödda tankar, dröm, annonce om hushåldsknep, — 100 kan begripas under läsningen.

Hushåldsknep.

Den som ruminerar om han skulle köpa Wälsignade Tryckfriheten, nemligen om det är wårdt at köpa den) kan tämmeligen hjälpa sig med 4 stywers utgift, i stället at den komplett inbunden i 2:ne delar nu kostar 4 plåtar, det går til på det sättet, at han köper N:o 51 och 100, där han träffar hela Skäckens register, och här och där Recension, dessa Bladen säljas endast särskilt.

A n n o n c e.

De Herrar Pränumeranter som ej completerat de redan utgifna 100 Numren, behagade gifra det så fort möjligt är, — til nya Pränumerations Sedlar finnas ännu någon tilgång hos Utgifwaren, som bör i stora Ryrkobrinken 4 trappor up i Herr Björkmans hus, men för at lätta mödan, äro inlämnade i dess handelsbod ner wid gatan, äfwen finnes deraf på Mamsell Maja Lillas Caffehus.

Farväl! — hwem wille tårar fälla?
 Jag kommer hastigt nog igen,
 Cerberus! gläd dig, som får skälla,
 Framför engeance Cerberienne.

Stockholm Tryckt hos Carl Stolpe.

10.

